

R O M Â N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția a II-a civilă

Decizia nr. 1764/2015

Dosar nr. 10915/3/2014

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 iunie 2015.

Asupra recursului de față:

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr. 2997 din 11 iunie 2014 a Tribunalului București, secția a VI-a civilă, a Tribunalului București, au fost respinse ca neîntemeiate: excepția inadmisibilității revocării renunțării la judecată; excepția inadmisibilității cererii invocată de pârâtă prin întâmpinare; excepția inadmisibilității capătului 1, 2 de cerere și următoarele (contravaloare magazinaj și asigurări pază auto); excepția tardivității cererii depusă la data de 21 mai 2014.

A fost admisă în parte cererea formulată de SC S. SRL, prin lichidator Cabinet individual de insolvență A.R.L., în contradictoriu cu SC U. Leasing Corporation IFN SA, astfel cum a fost precizată și completată; a fost dispusă rezilierea contractului de leasing financiar din 11 februarie 2010 și a fost obligată pârâta să restituie suma de 60.443 RON, reprezentând avans achitat de reclamantă în temeiul contractului, precum și dobânda legală aferentă, începând cu 19 martie 2010 și până la achitarea integrală a debitului; au fost respinse celelalte pretenții ca neîntemeiate ca și cererea reclamantei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a constatat că este nefondată inadmisibilitatea cererii de reziliere a contractului deoarece lipsa înmatriculării nu este imputabilă pârâtei ci vânzătoarei bunului.

Tribunalul a mai constatat că prin sentința nr. 3957 din 6 martie 2012 a Judecătoriei sectorului 1 București a fost respinsă excepția de inadmisibilitate a acțiunii, a fost admisă acțiunea precizată și a fost reziliat contractul de leasing și obligată pârâta la restituirea avansului, fiind respinse celelalte pretenții.

S-a mai constatat că prin decizia nr. 67 din 03 aprilie 2013 a Tribunalului București, secția a VI-a civilă, a fost admis apelul formulat de U. Leasing IFNSA, a fost anulată sentința și reținută cauza spre judecare în fond, apreciind că față de valoarea obiectului cererii, competența de soluționare în primă instanță a cauzei aparține tribunalului.

Analizând cauza tribunalul a reținut, în esență, că reclamanta S. și pârâta U., finanțator, au încheiat contractul de leasing financiar din 11 februarie 2010, având ca obiect autoturismul marca B., valoarea contractului fiind de 78.305,27 euro, potrivit anexei B (scadențar provizoriu); că pârâta a achitat contravaloarea autoturismului către dealer în 2 tranșe, respectiv: 80% reprezentând 212.892,17 RON la 22 februarie 2010 și 20% reprezentând 52.969,72 RON la 02 martie 2010, dată la care s-a întocmit factura fiscală de achiziție și a fost încheiat contractul de vânzare; că bunul a intrat în detenția reclamantei însă înmatricularea provizorie a expirat la 10 martie 2010, iar la 17 martie 2010 reclamanta a notificat pârâtei declarația de denunțare a contractului, reiterată ulterior prin notificările din 17 și 20 iulie 2010.

Analizând excepția inadmisibilității revocării renunțării la judecată, tribunalul a constatat că la 7 decembrie 2010 reclamanta a precizat că a renunțat la termenul din 23 noiembrie 2010 la capătul de cerere privind obligarea U. la returnarea avansului, însă în cursul judecății la 18 noiembrie 2011 reclamanta formulează noi precizări referitoare la daunele interese solicitate inițial în sensul că solicită returnarea avansului în sumă de 60.412,43 RON, plata sumei de 56.340,8 RON reprezentând contravaloarea facturilor aferente serviciilor de închiriere garaj și asigurare pază pentru autoturism.

S-a reținut că reclamanta și-a modificat atitudinea procesuală în ceea ce privește capătul de cerere referitor la nulitatea facturilor emise de pârâtă, asupra căruia aceasta nu a mai insistat cu ocazia numeroaselor precizări, precum și în ceea ce privește capătul de cerere referitor la restituirea avansului, arătând că renunță la judecată, pentru ca ulterior să solicite obligarea la restituire.

Astfel, s-a constatat că niciodată nu s-a luat act de renunțarea la judecată și că această renunțare a avut loc în fața unei instanțe necompetente, iar potrivit art. 105 C. proc. civ. actele întocmite de un funcționar necompetent sunt declarate nule, cu excepția probelor care potrivit art. 160 C. proc. civ., rămân câștigate judecății, în consecință excepția inadmisibilității retractării renunțării la judecată nu a fost admisă.

Cu privire la excepția inadmisibilității cererii de reziliere (capătul 1 de cerere) pe considerentul că a avut loc deja rezilierea contractului de leasing și că rezilierea și-a produs deja toate efectele, tribunalul a reținut că, pârâta fusese notificată de reclamantă încă din 19 martie 2010 cu privire la rezilierea contractului și la refuzul de a mai plăti ratele de leasing în condițiile în care nu poate folosi bunul; iar în situația în care pârâta fusese chemată în judecată în legătură cu rezilierea contractului, primind citația la 23 aprilie 2010, acțiunea acesteia de a rezilia contractul pentru neplata ratelor, la data de 9 august 2010, în temeiul pactului comisoriu de gradul IV de care aceasta beneficiază potrivit contractului, nu poate bloca demersul judiciar al reclamantei.

Referitor la inadmisibilitatea capătului 2 de cerere, Tribunalul a reținut că prin această cerere se invocă din nou faptul că la data din 23 noiembrie 2010, reclamanta a renunțat la judecarea capătului de cerere privind obligarea pârâtei la restituirea avansului chestiune care a fost deja tranșată anterior, ocazie cu care s-a reținut că nu poate fi primită susținerea pârâtei potrivit căreia renunțarea la judecată înainte de a fi analizată de instanță nu poate fi retractată, și că în aceste condiții excepția inadmisibilității nu poate fi primită.

Cu privire la celelalte pretenții bănești, tribunalul a reținut că, față de motivarea expusă de pârâtă, excepția privește tardivitatea cererii modificatoare prin care acestea au fost solicitate și nu inadmisibilitatea; că pretențiile solicitate prin capătul 2 de cerere, detaliate prin cererea din 18 noiembrie 2011, nu pot fi considerate tardive, deoarece reclamanta nu a adăugat un capăt nou de cerere, ci a precizat în ce constau daunele interese solicitate chiar prin cererea introductivă și deci nu pot fi supuse termenului prevăzut de art. 132 C. proc. civ.

Tribunalul a mai reținut că cererea modificatoare a fost depusă la primul termen de judecată în fața instanței competente; că nu poate fi considerat a fi prima zi de înfățișare termenul de judecată acordat în cadrul procedurii desfășurate la instanța necompetentă și că în consecință excepția tardivității este neîntemeiată.

În ce privește fondul cauzei, tribunalul a apreciat că, la data emiterii notificării privind intenția de reziliere, comunicată pârâtei prin fax la data de 19 martie 2010, reclamanta nu avea nicio obligație de plată scadentă, iar pârâta a achitat contravaloarea autoturismului la data de 2 martie 2010, dată la care s-a și încheiat contractul de vânzare și că prin raportare la data încheierii contractului de vânzare, 2 martie 2010, și la dispozițiile legale mai sus evocate, data primei scadențe este 1 aprilie 2010, iar notificarea de reziliere a fost comunicată la 19 martie 2010, dată la care reclamanta nu avea nicio obligație de plată scadentă și care să nu fi fost executată.

În ce privește culpa pârâtei, tribunalul a reținut că aceasta, în calitate de finanțator, era ținută de art. 9 lit. e) din O.G. nr. 51/1997, să îi garanteze utilizatorului pe tot parcursul derulării contractului, iar nu numai inițial, folosința liniștită a bunului, în condițiile în care acesta a respectat toate clauzele contractuale, iar în cazul unui bun supus înmatriculării așa cum este autoturismul ce face obiectul contractului de leasing, simpla deținere a bunului nu echivalează cu folosirea acestuia.

S-a apreciat că nu poate fi reținut argumentul invocat de pârâtă în apărare potrivit căruia reclamanta este vinovată de întârzierea înmatriculării deoarece aceasta a comunicat târziu pârâtei factura de achiziție; factura fiind încheiată la 2 martie 2010, dată la care pârâta a achitat integral prețul, în cuprinsul facturii se menționează că aceasta va fi comunicată prin curier pârâtei, fiind astfel înlăturată susținerea pârâtei cu privire la obligația utilizatorului de a remite finanțatorului factura de achiziție iar pârâta nu a probat faptul că i-ar fi fost comunicată abia la 2 aprilie 2010.

În ce privește înscrisul referitor la informațiile privind obligațiile reclamantei de a coopera la înmatricularea permanentă a autovehiculului precum și la conducerea vehiculului în afara țării, adăugate la facturile emise, s-a apreciat că nu reprezintă o anexă la contract și nu este semnat de părți și că acesta nu creează obligații în sarcina utilizatorului, mai ales că nu este asumat de acesta prin semnătură, ci are un caracter de recomandare, fără ca pârâta să se poată exonera de obligația ce-i incumbă în privința înmatriculării.

Referitor la restituirea avansului, tribunalul a apreciat ca fiind întemeiat, dat fiind că, în condițiile în care s-a reținut că bunul a fost inutilizabil, nu se poate reține o contraprestație care să îndreptățească pârâta a reține această sumă.

Cu privire la pretențiile referitoare la contravaloarea chiriei garajului și serviciilor de pază, tribunalul a reținut că nu s-a făcut dovada necesității efectuării acestor cheltuieli, respectiv a legăturii de cauzalitate dintre încălcarea obligației de a asigura folosința bunului, magazinajul și paza autoturismului.

În ce privește cheltuielile de judecată solicitate de reclamantă, tribunalul a reținut că nu există dovezi privind aceste cheltuieli la instanța competentă și că cele efectuate la instanța necompetentă nu pot fi acordate deoarece pârâta nu are nicio culpă procesuală la acea instanță.

Curtea de Apel București, secția a VI-a civilă, prin decizia civilă nr. 1259 din 19 decembrie 2014 a admis excepția tardivității apelului declarat de SC S. SRL respingând apelul SC S. SRL ca tardiv declarat și a respins ca nefondat apelul formulat de U. Leasing Corporation IFN SA.

În argumentarea acestei decizii, instanța de apel a reținut, în esență, că sentința a fost comunicată apelantei SC S. SRL, prin administrator judiciar, la 04 august 2014 iar cererea de apel a fost depusă la Tribunalul București la 27 august 2014 deși termenul de 15 zile de apel expira la 20 august 2014.

Văzând și dispozițiile art. 103 C. proc. civ. instanța de apel a admis excepția tardivității declarării apelului și a respins apelul formulat de SC S. SRL, prin administrator judiciar, ca tardiv declarat.

În ce privește apelul declarat de SC U. Leasing Corporation IFN SA instanța de apel a reținut, în esență, că cererea de chemare în judecată a fost formulată la 06 aprilie 2010 și admisibilitatea ei în justiție se verifică în raport cu momentul arătat și nu cu evenimente care au survenit ulterior, cu atât mai mult cu cât acest eveniment, invocat de apelantă este o faptă a acesteia, adică rezilierea contractului prin activarea pactului comisoriu de grad IV, la patru luni după ce reclamanta a solicitat rezilierea contractului din culpa părâtei apelante.

Faptul că rezilierea a fost pusă în executare, nu poate să împiedice instanța să verifice cererea reclamantei de reziliere a contractului din vina părâtei.

Pactul comisoriu dă dreptul la a decide rezilierea contractului, însă el nu dă dreptul părâtei și la a împiedica pe reclamantă să se adreseze justiției pentru a verifica dacă pârâta este sau nu culpabilă în executarea contractului.

În ce privește cea de a doua critică, instanța de apel a observat că pârâta nu a considerat la prima instanță că reclamanta a renunțat la cererea de restituire a avansului de 60.412 RON și nici nu a invocat existența unei astfel de renunțări la capătul de cerere arătat.

În concluziile scrise depuse la judecătoria, înainte de intrarea cauzei în dezbateri, 20 septembrie 2011, pârâta a arătat că reclamanta a renunțat la cererea de restituire. Nu a invocat însă nicio excepție sub acest aspect și nici nu a amintit de revocarea renunțării.

Având în vedere situația de fapt și de drept, instanța de apel a constatat că instanța nu a luat act de renunțare, potrivit textului art. 246 alin. (1) C. proc. civ., astfel încât soluția primei instanțe de respingere a excepției inadmisibilității renunțării este legală.

Instanța de apel nu a reținut argumentul apelantei privind inadmisibilitatea revocării renunțării în sensul că dacă s-ar admite revocarea renunțării s-ar aduce atingere siguranței circuitului civil. Procedura de judecată și dreptul la instanță nu are nici un impact asupra siguranței circuitului civil.

S-a apreciat ca nefondat argumentul potrivit căruia instanța este obligată să ia act de renunțarea la judecată. În speță, după comunicarea cererii precizatorii din 07 decembrie 2010 între termene reclamantul a revocat renunțarea, astfel că la următorul termen instanța nu mai era investită cu cererea de renunțare. Este motivul pentru care chiar și pârâta a insistat asupra timbrajului la valoarea de 60.412,34 RON, cu care instanța a rămas investită prin revocarea renunțării.

Critica privind tardivitatea cererilor de modificare a acțiunii din data de 22 aprilie 2014 a fost respinsă, reținându-se că tribunalul s-a considerat investit cu cererea de restituire a avansului de 60.412,34 RON prin revocarea renunțării la judecătoria.

Instanța de apel a reținut că intimata apelantă s-a apărat la prima instanță invocând rezilierea de către aceasta a contractului de leasing pentru lipsa plății ratelor de leasing. Acesta a fost singurul reproș al reclamantei privind încălcarea obligației de plată în cadrul contractului de leasing. După repunerea pe rol a cauzei, la judecătoria, pentru a se discuta timbrajul, deci după ce se stabilise cadrul procesual, au fost închise dezbaterile și au fost puse concluzii pe fond, pârâta a invocat pentru prima dată faptul că pe lângă omisiunea reclamantei de plată a ratelor de leasing „nu a achitat nicio primă de asigurare a bunului de leasing”.

S-a constatat că, în apel pârâta a invocat că de fapt reclamanta ar fi încălcat obligația de plată și a trei facturi în sumă de 6.665,54 RON scadente la 27 martie și la 01 aprilie 2010.

Instanța de apel a reținut că rezilierea dispusă de apelantă pentru încălcarea obligației de plată a ratelor de leasing, prin activarea pactului comisoriu este nelegală și că dincolo de faptul că până în apel nu s-a invocat niciodată încălcarea obligației de plată a facturilor arătate, nu există nici-o dovadă a comunicării acestor facturi către reclamantă pentru a i se

putea reproșa încălcarea obligației de plată și deci lipsa uneia dintre condițiile formulării cererii de reziliere.

S-a apreciat că dacă pârâta însăși nu a știut despre obligația de plată a facturilor arătate este greu de înțeles cum ar fi putut cunoaște reclamanta că are de achitat acele facturi reprezentând cheltuieli de prefinanțare, așa cum se invocă pentru prima dată în apel.

Cu privire la momentul la care se apreciază culpa părților în încălcarea obligațiilor contractuale, instanța de apel a observat că reclamanta a solicitat rezilierea contractului la 19 martie 2010, pe considerentul că la 10 martie 2010 expirase înmatricularea provizorie. Data de 19 martie 2010 este data la care reclamanta a pus în întârziere pe pârâtă pentru încălcarea obligației.

Culpa pârâtei se apreciază pe toată perioada, de la data de 10 martie 2010, când a fost pusă în întârziere, nu doar de la data la care a fost formulată cererea de chemare în judecată, cum susține apelanta.

Instanța de apel a considerat că lipsirea reclamantei pe o perioadă de o lună de zile de folosința autovehiculului ce constituie obiectul contractului de leasing este o faptă gravă căci folosința acestui bun este obiectul contractului și întinderea lipsei de folosință pe durata arătată este o încălcare gravă a contractului.

Nu a fost primită nici critica potrivit căreia dacă legea permite termenul de grație înseamnă că executarea obligației debitorului la data chemării în judecată ar constitui o cauză de exonerare de răspundere, instanța de apel considerând că acordarea termenului de grație este lăsată la latitudinea judecătorului iar contractul a fost încheiat sub C. com. care interzicea judecătorului să acorde termen de grație în litigiile comerciale.

Referitor la critica potrivit căreia neexecutarea obligației de înmatriculare s-ar datora reclamantei și furnizorului bunului, instanța de apel a reținut că în primul rând nu există nicio dovadă în acest sens și acest aspect a fost deja reținut de prima instanță astfel că în apel trebuia să fie aduse dovezi pentru a răsturna concluzia primei instanțe. În al doilea rând fapta persoanelor citate de apelantă nu este un caz de forță majoră și nici măcar de caz fortuit pentru a putea să fie exonerată de încălcarea obligației.

În ce privește critica privind lipsa de echitate a soluției de restituire a avansului, instanța de apel a reamintit că soluția primei instanțe nu poate fi criticată pentru lipsa de echitate ci doar pentru lipsa de legalitate, iar în al doilea rând s-a observat că utilizarea timp de două săptămâni a autovehiculului nu ar putea constitui un just temei pentru respingerea cererii de restituire în condițiile în care rezilierea este decisă din culpa apelantei.

Faptul că „reposedarea” autovehiculului a fost făcută în 2012 nu poate fi reproșată reclamantei. Nu există nicio dovadă că reclamanta a utilizat autovehiculul până la „reposedare” și că aceasta s-a opus restituirii autovehiculului.

Împotriva acestei decizii pârâta SC U. Leasing Corporation IFN SA a declarat recurs întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ.

În argumentarea motivelor de recurs invocate, recurenta a susținut, în esență, că deși a fost sesizată exclusiv cu analiza „rezilierii” S., instanța s-a pronunțat implicit și asupra „rezilierii UCLC”, deși o astfel de cerere nu a fost formulată, ceea ce înseamnă că instanța de apel a acordat mai mult decât s-a cerut.

Or, susține recurenta sensul principiului determinării cu exactitate a obiectului judecății este tocmai de a circumscrie cu claritate analiza de legalitate pe care o efectuează instanța, iar nu acela de a permite analize implicite sau prin ricoșeu.

Recurenta susține că, din analiza considerentelor deciziei recurate, se constată că judecătorul de apel a pășit la analiza sumară a motivelor „rezilierii UCLC”, pe care le-a „anihilat” simplu ca fiind motive evocate direct în apel, aspect de altminteri fals, însă analizarea fugară a motivelor „rezilierii UCLC” și declararea nelegală a acestei rezilieri este esențială din perspectiva faptului că judecătorul de apel a constatat că nu s-a putut pronunța asupra rezilierii S. în absența unei soluții cu privire la rezilierea UCLC.

În ce privește inadmisibilitatea revocării renunțării la judecata capătului de cerere privind restituirea avansului, recurenta susține că retractarea renunțării la judecată nu este valabilă, întrucât ar încălca principiul irevocabilității actelor unilaterale, nefiind enumerată nici printre excepțiile de la principiul irevocabilității.

Recurenta, referindu-se la tardivitatea precizării din 22 aprilie 2014 și abuzul de drept privind retractarea renunțării la un capăt de cerere, susține că anularea sentinței Judecătoriei sectorului 1 pentru necompetență, nu a anihilat termenele legale în interiorul cărora părțile au fost ținute să efectueze actele procesuale, iar rezilierea din culpa pârâtei a fost pronunțată cu încălcarea tuturor principiilor rezilierii, având în vedere că la data introducerii cererii de chemare în

judecată - 06 aprilie 2010 - cât și la data pronunțării hotărârii de reziliere - 11 iunie 2014, pârâta își executase toate obligațiile, inclusiv obligația de înmatriculare.

În opinia recurente rezoluțiunea se pronunță doar în condițiile unui caracter important și grav al neexecutării, ceea ce în cauză nu se poate reține în sarcina pârâtei, de vreme ce înmatricularea definitivă a autoturismului s-a realizat cu câteva zile întârziere, iar întârzierea a fost provocată de utilizator.

Recurenta consideră că desființarea contractului prin pronunțarea rezilierii judiciare este o măsură de ultim remediu, iar pentru aceasta instanța are obligația să analizeze, atunci când există o întârziere în executarea contractului, dacă întârzierea are un caracter important și grav.

Prezentând situația debitelor contractuale neachitate ale reclamantei, recurenta susține că instanța a ignorat această situație, încălcând astfel dispoziția prevăzută de art. 9 lit. e) din O.G. nr. 51/1997, potrivit căreia utilizatorul poate solicita încetarea contractului prin rezoluțiune doar dacă nu are obligații contractuale neachitate, iar situația acestor datorii s-ar fi putut verifica în contextul existenței capătului de cerere privind rezilierea la inițiativa UCLC.

Recurenta susține că autoturismul a fost folosit de reclamantă în perioada 01 aprilie 2010-16 ianuarie 2012 fără ca aceasta să plătească pârâtei folosința, ceea ce înseamnă că declanșarea prezentului proces a urmărit acest scop ilicit, iar nu repararea unui prejudiciu care nu a existat.

Pentru aceste motive, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea deciziei recurate și în consecință admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată și a revocării renunțării la judecarea capătului de cerere privind restituirea avansului, admiterea excepției tardivității modificării cererii introductive prin raportare la precizările din data de 22 aprilie 2014, iar în măsura în care excepțiile vor fi respinse, respingerea ca neîntemeiate a cererilor S.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata reclamantă SC S. SRL a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea deciziei recurate ca fiind temeinică și legală.

Analizând actele și lucrările dosarului în funcție de criticile recurente, Înalta Curte reține că recursul este întemeiat pentru următoarele considerente:

Deși recurenta în susținerea cererii de recurs a invocat dispozițiile art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ., structurând criticile formulate de recurenta pârâtă, instanța de recurs constată că prin aspectele invocate este vizată ipoteza prevăzută de pct. 5 al art. 304 C. proc. civ..

Potrivit art. 304 pct. 5 C. proc. civ., decizia recurată este susceptibilă de casare atunci când a fost pronunțată cu încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. (2) din același Cod.

Doctrina a statuat că motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 5 C. proc. civ. include toate neregularitățile procedurale care atrag sancțiunea nulității, cu excepția motivelor prevăzute de pct. 1-4 inclusiv încălcarea unor principii fundamentale care guvernează procesul civil.

Din perspectiva menționatei dispoziții, criticile recurente privind analiza sumară a motivelor de apel cu trimitere la situația de fapt reținută în cauză este fondată.

Potrivit dispozițiilor art. 129 pct. 5 C. proc. civ. „judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. (...)”.

Înalta Curte constată că instanța de apel nu a dat eficiență dispozițiilor art. 129 alin. (5) C. proc. civ. nemanifestând rol activ pentru aflarea adevărului și aplicarea corectă a legii.

În principiu, rolul activ al judecătorului nu trebuie să afecteze dreptul de disponibilitate al părții, ci trebuie să se armonizeze cu inițiativa părților, în scopul stabilirii adevărului respectiv, să fie într-o conexiune logică și necesară cu principiul adevărului.

Aceasta este premisa prevederilor anterior enunțate, iar sensul acestora este acela că judecătorul este în drept să ceară părților explicații - în situația în care are nelămuriri cu privire la situația de fapt ori la motivarea în drept - și să pună în discuția acestora orice împrejurări sau de drept, chiar și cele care nu sunt menționate în cererea de chemare în judecată sau în întâmpinare-cererea reconvențională.

În cauza dedusă judecării, instanța de apel nu a dat eficiență normelor evocate anterior, încălcând dispozițiile legale în

privința stabilirii corecte a situației de fapt și administrării probelor pertinente cauzei în a stabili dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile privind rezilierea contractului de leasing financiar din 11 februarie 2010.

Înalta Curte, constată că în speță se impune administrarea unui probatoriu cu privire la predarea documentelor de către reclamantă către pârâtă pentru efectuarea operațiunii de înmatriculare, având în vedere condițiile generale semnate de ambele părți, potrivit cărora operațiunea de înmatriculare putea fi făcută de către pârâtă doar dacă reclamanta își respecta propria obligație de predare a documentelor necesare pentru efectuarea acestei operațiuni.

Având în vedere că aspectele legate de fondul pricinii nu pot fi lămurite în recurs, întrucât potrivit art. 314 C. proc. civ. instanța supremă hotărăște asupra fondului în scopul aplicării corecte a legii, la împrejurări de fapt care au fost deja stabilite, ceea ce în cauză prin soluția pronunțată acestea nu au fost stabilite, Înalta Curte în temeiul art. 312 alin. (3) și (5) C. proc. civ. va admite recursul, va casa decizia recurată și va trimite cauza aceleiași instanțe pentru soluționarea procesului, pentru lămurirea situației de fapt cu privire la predarea documentelor în vederea efectuării înmatriculării, având în vedere obligațiile asumate de părțile litigante în acest sens.

În conformitate cu art. 315 alin. (3) C. proc. civ. instanța va judeca din nou ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul declarat de pârâta SC U. Leasing Corporation IFN SA împotriva deciziei civile nr. 1259 din 19 decembrie 2014 a Curții de Apel București - Secția a VI-a civilă.

Casează decizia recurată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 iunie 2015.